

Betraktelse – reflektion

Är det fortfarande påsk?

Det är fjärde söndagen efter påsk. Följer man kyrkoårets tema så är rubriken "Vägen till livet".

För ungefär 15 år sedan var jag på en längre kurs och retreat i Wales på ett ställe som heter St Beuno's. Under den tysta retreaten använde vi mycket tid till att leva oss in i bibelberättelserna, i evangeliernas möten med Jesus. Ofta var det ett ganska kort avsnitt som vi skulle läsa och ofta var det en berättelse där Jesus stod i centrum. När vi hade läst texten några gånger skulle vi lägga undan Bibeln och istället koppla på vår fantasi. Att se skeendet framför sig var viktigt; miljöer, ansiktsuttryck, personer och allt annat. Att lyssna till vad som sades, och ibland till vad som inte sades, i berättelsen var också viktigt. Och även att känna in vad som hände och rörde sig i de "medverkande" under berättelsen. Det är faktiskt både överraskande och intressant hur mycket man kan beröras av en text på detta enkla sätt.

Ibland var texterna fulla av liv och det berörde mig, jag kände igen mig, jag blev gripen av vad som hände och upptäckte sådant i texterna som jag aldrig sett förut. Det var inspirerande och gav livsmod. Den avsatta tiden för bönen och meditationen bara rusade iväg. Vid andra tillfällen var den avsatta tiden bara långsam, seg och intetsägande. Det verkade inte vara något jag kunde göra åt att "pigga upp mig" vid sådana tillfällen. Det var bara att "genomlida" bibelläsningen och bönen och hoppas att den avsatta tiden skulle gå. Klockan gick sakta och känslövrlden var död. Det var liksom inget att göra något åt. Bara hårda ut.

Vid påsktiden följde vi givetvis texternas berättelser om de olika dagarna. Skärtorsdagen hade sina texter. Långfredagen var intensiv med många berättelser om Jesus. Påskdagen var glädjens och uppståndelsens högtid. Men påskafton – den var speciell.

Vi blev uppmanade att inte ha några regelbundna stunder för bön och bibelmeditation den dagen. Vad gör man då om man i vanliga fall har fyra-fem längre tillfällen avsatta varje dag för att läsa bibeltexterna och leva sig in i Jesu möte med människor. Det blir tomt den dagen. Hur fördrev jag tiden? Det kommer jag knappast ihåg. Men långtråkigt var det. När min handledare berättade för mig hur den dagen skulle tillbringas sa han: "Det är inte lönt att be idag. Jesus är inte här." Eller på engelska "There is no Jesus around".

Påskafton – det är ingen Jesus här. Det är tomt. Hur var det för lärjungarna? Tre år i Jesu efterföljd som avslutas med några intensiva dagar i Jerusalem. Skärtorsdag, långfredag, det ena efter det andra händer. Och så plötsligt slutar det

med att Jesus ger upp andan på ett kors. Hur var det på påskaftonen? Flera års förhoppningar har gått upp i rök. Det blev inget av det.

Erfarenheten av att Jesus inte är där delas av många. Han var där tidigare, men han är inte där nu. Även i Gamla Testamentet är det fullt av denna erfarenhet. "Hur länge ska du dölja ditt ansikte för oss?" skriver författarna i Psaltaren gång efter annan. "Hur länge ska vi behöva uppleva detta?" De klagar, de gnäller, de är inte fromt förhoppningsfulla, de minns det som varit, de sörjer att det inte är så som det var en gång och Psaltaren är full av klagan och besvikelse.

Påskafton – dagen då inget händer, dagen då inget händer.

Vi som var på St Beuno's samlades sent, riktigt sent, i matsalen på påskaftons kväll. Vi väntade in påskdagen. Livets återkomst. Påskaftons tristhet gick över i påskdagens glädje. Livet återkom. Påskaftons långtråkiga och sega skeende var en del av vägen till livet.

När vi idag, fjärde söndagen efter påsk, har temat "Vägen till livet" så grundar det sig i påskens skeende. När Paulus skriver i 1 Thess 5 att vi ska trösta och bygga upp varandra så har det sin grund i detta. Efter den långtråkiga och händelselösa påskaftonen kommer påskdagen. Texten i 2 Mosebok talar om hur Gud går före sitt folk i en eldstod om natten och en molnstod på dagen. Gud går före sitt folk genom öknen på vägen mot livet.

Därför kan vi också komma dit att vi får stämma in i Psalmisten tacksägelse i Ps 147. Herren samlar. Han ger läkedom. Han helar. Hans kraft är väldig. Han stöder de svaga. Tacka Herren med sång och lovsjung vår Gud till lyra.

En viktig del av retreatledarnas uppmaning till oss var att dela det som rörde sig i oss med Jesus. "Tala till honom som en vän talar till en vän." Då behöver man inte försköna. Man behöver inte skynda sig till påskdagen om man fortfarande är kvar i påskaftons tomhet. Man får dela det som rör sig i tanke och känsla, ocensurerat och öppet.

Vägen till livet kanske går genom den tristess som påskafton visar. Hur lång den är för oss var och en vet vi inte. Men håll ut – någonstans kommer livets seger över döden. Det är det kristna hoppet.

P-O Ängegård

Dagens texter
4 sönd i påsk –
Vägen till livet
2 Mos 13:20-22
1 Thess 5:9-11
Joh 13:31-35
Ps 147:1-7

Aneby Alliansförsamling

0380 – 402 82 www.allianskyrkananeby.se info@allianskyrkananeby.se